

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT AF 1. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Torsdag den 9. oktober 2014
Tidspunkt: Kl. 07.30
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Jacob Lund (S), Pia Adelsteen (DF), fungerende formand, Holger K. Nielsen (SF), Mette Bock (LA) og Lars Barfoed (KF).

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Morten Østergaard.

Pia Adelsteen fungerede som formand under hele mødet.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3338 (økonomi og finans) den 14. oktober 2014

1. Tiltag til fremme af investeringer i EU

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0168

Rådsmøde 3338 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Økonomi- og indenrigsministeren: Alle de sager, jeg forelægger i dag, er til udvalgets orientering. Vi forventer i Økofin at skulle drøfte tiltag til at fremme investeringerne i EU. Investeringerne har ligget relativt lavt i de senere år efter krisen. Jeg forventer, at arbejdet med at fremme investeringerne vil være et fokusområde i EU-arbejdet fremadrettet. Den kommende formand for EU-Kommissionen har tilkendegivet, at det vil være en toprioritet for den nye Kommission at fremme investeringerne.

På det uformelle Økofin-møde i september, hvor jeg debuterede i kredsen, besluttede vi at nedsætte en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for landene, Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank. Arbejdsgruppen skal inden årets udgang stille forslag til, hvordan investeringerne i EU konkret kan styrkes. Jeg forventer, at vi på Økofin vil vedtage konklusioner om retningen for det videre arbejde med investeringer, og vil vende tilbage til sagen i Økofin, når arbejdsgruppen er kommet med sine forslag. Der skal udarbejdes en rapport til Det Europæiske Råd i december.

Overordnet er det selvfølgelig afgørende for at styrke investeringerne, at vi holder fast i en sund økonomisk politik, der understøtter lave og stabile renter. Fremme af investeringer handler derudover i høj grad om at prioritere de begrænsede offentlige ressourcer i landene, ligesom det handler om prioritering i EU's budget. Det handler også om at gennemføre reformer og skabe de rette rammebetingelser, der kan stimulere og mobilisere private investeringer.

Vi støtter et styrket fokus i EU på at fremme investeringerne. Nogle tiltag med det formål kan være relevante at tage på EU-niveau, men meget vil fortsat være op til landene selv. Vi kan fra dansk side generelt støtte udkastet til konklusioner.

Mette Bock havde svært ved at få et indtryk af, hvordan man har tænkt sig at fremme investeringer i EU. Ministeren havde nævnt de danske investeringer inden for forskning og innovation, men hvad forestillede man sig konkret, når man talte om mere fokus på det indre marked og en mere effektiv offentlig sektor?

Jakob Lund syntes, det var positivt at støtte op om investeringer og gøde jorden til nye tiltag. Men hvordan skulle det finansieres?

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at man ikke kendte detaljerne i den finansieringspakke til gavn for vækst og beskæftigelse, som den nye Kommission vil foreslå. Den kommende kommissionsformand havde peget på, at en bedre udnyttelse af midlerne inden for EU-budgettet og af de finansielle instrumenter under den europæiske investeringsbank bør kunne tilvejebringe op mod 300 mia. euro i yderligere offentlige og private investeringer over de kommende 3 år. Kommissionsformanden lagde i den forbindelse vægt på, at pengene særlig tilvejebringes i form af private investeringer. Regeringen kunne ikke tage stilling til en investeringspakke, som den ikke kender indholdet af, men det var værd at hæfte sig ved, at man netop diskuterer, hvordan man kan understøtte flere private investeringer. Det var ikke ulig, hvad man havde drøftet i Danmark, bl.a. lige før sommerferien, fordi der også i Danmark er for lave investeringer i erhvervslivet. Diskussionen var derfor relevant både på dansk og på europæisk plan – også i lyset af de mange investeringer, EU-landene foretager i fællesskab. Overvejelserne var stadig i deres vorden, og ministeren ville vende tilbage til det, når det blev mere konkret.

Mette Bock mente ikke, der er levende sjæl, der kan være uenig i, at det er godt at udnytte investeringer bedst muligt. Ministeren havde understreget, at overvejelserne var i deres vorden, og at det ville være godt at understøtte flere private investeringer, men hvad forestillede ministeren sig helt konkret? Hun gik ud fra, at ministeren ville bidrage til rådsmøderne med ideer og overvejelser.

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at Danmark havde været næsten hele paletten rundt i forhold til investeringer i forskning og innovation. En del af ambitionen i innovationsstrategien var, at Danmark ikke blot skulle ligge i en OECD-topfem, når det handler om offentlige investeringer i forskning og udvikling, men at Danmark også gerne skulle ligge i topfem, når det handler om de private investeringer. Derfor var det relevant at samarbejde med de offentlige institutioner på området. Det havde regeringen klare og konkrete målsætninger for. Med de to vækstpakker havde den set på de skattemæssige og de reguleringsmæssige rammebetingelser - og ikke mindst på investeringssiden med nye faciliteter i bl.a. Vækstfundsregi. Det kunne man projicere op på europæiske plan og sige, at de meget store offentlige investeringer i forskning og innovation må kunne understøtte, at man driver de private investeringer frem. Man har Den Europæiske Investeringsbank, som også kan inddrages i overvejelserne. Og endelig kunne man diskutere

rammevilkår og regulering, der gør sig gældende på det fælles europæiske plan. Regeringen har fortalt om, hvad Danmark har gjort. Det er vigtigt at huske på, at forudsætningen for investeringslysten er, at der er en troværdighed omkring økonomien, at man fastholder en sund økonomi, stabil udvikling og finansiell stabilitet, dvs. en stabil rente. Dertil kommer, at det handler om at prioritere begrænsede offentlige ressourcer - herunder at prioritere inden for EU's budget. Så da kommissionsformanden talte om et tal af en anseelig størrelse, havde han gjort et nummer ud af, at det er særlige tilvejebringelser i form af private investeringer. Så inden for rammerne af EU-budgettet, som regeringen ikke mener skal være større, er den med afsæt i egne erfaringer villig til at diskutere, hvad man kan gøre. Man må dog holde fast i, at uanset hvad man kan blive enige om, er det - grundet fordelingen af de offentlige investeringer på området og regler i øvrigt - i høj grad et nationalt anliggende, hvad man gør for at fremme investeringer. Det skulle dog ikke forhindre nogen i at diskutere på fælles europæisk plan, hvad man kan gøre med de eksisterende ressourcer. Ministeren lovede at vende tilbage til udvalget, når sagen blev mere konkret.

2. Kommissionens meddelelse om forskning og innovation som kilde til fornyet vækst

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0339

Rådsmøde 3338 – bilag 1 (samlenotat side 7)

Udvalgsmødereferat:

Forelagt EUU 19/9-14 under rådsmøde konkurrenceevne, referat foreligger ikke

Økonomi- og indenrigsministeren: Vi skal drøfte Kommissionens meddelelse om forskning og innovation som kilde til fornyet vækst. Det er et område, jeg selv har arbejdet med min en tidligere kapacitet. Et centralt budskab i meddelelsen er, at medlemslandene bør prioritere udgifter til forskning og innovation, der kan fremme den langsigtede vækst, kombineret med reformer, der øger kvaliteten og afkastet af de offentlige investeringer. Meddelelsen er et relevant input til den bredere diskussion om, hvordan vi sikrer maksimal effekt af de offentlige udgifter, vi afholder.

Regeringen er enig i, at der generelt er behov for at skabe bedre rammebetingelser for private investeringer og højere kvalitet i de offentlige investeringer i forskning og innovation, bl.a. gennem reformer, der sikrer mere effektive forsknings- og innovationssystemer på nationalt niveau. På det område har vi taget en række initiativer i vores regeringsperiode. Rammebetingelserne for forskning og innovation kan også styrkes gennem videreudvikling af det indre marked, et øget fokus på uddannelse og modernisering af den offentlige sektor.

Vi arbejder også herhjemme på at styrke rammebetingelserne og sikre en mere effektiv udnyttelse af ressourcerne med den innovationsstrategi, vi fremlagde, mens jeg stadig var minister på området. Vi fremsatte 27 konkrete initiativer, der skal sikre en kortere vej fra offentlige investeringer i forskning, innovation og uddannelse til vækst og jobskabelse i erhvervslivet. Et centralt initiativ er netop reformen af vores forskningsrådssystem og etableringen af Danmarks Innovationsfond – et initiativ, der heldigvis er blevet til i bred enighed i Folketinget.

Lars Barfoed sagde, at vækst med god grund var til debat i EU. Det var skuffende, at Europa ikke kunne løfte sig hurtigere ud af krisen og nå den samme vækst som i USA. Det var ligeledes bekymrende, at man i stigende grad mødte den holdning – ikke mindst fra de sydeuropæiske landes side – at den stramme økonomiske EU-politik skal løsnes op, for at der kan skabes vækst. Selv så Lars Barfoed det lige omvendt: Løsner man op, forhindrer man vækst på længere sigt. Spørgsmålet er, om væksten opstår ved at ekspandere de offentlige udgifter eller ved at skabe bedre vilkår, konkurrencedygtighed og produktivitetsudvikling i den private sektor. Man måtte vælge en lejr. Hvad var ministerens bemærkninger til det?

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at det først og fremmest var vigtigt, at man for at styrke investeringerne holder fast i en sund, økonomisk politik, der understøtter lave og stabile renter. Den europæiske økonomis troværdighed er altså en forudsætning for investeringer. Rammebetingelserne for investeringer må være offentlige investeringer - også på europæisk plan med fællesinvesteringer - og ikke mindst inden for forskning, hvor man har verdens største rammeprogram for forskning, som man selvfølgelig hele tiden skal diskutere, hvordan man anvender bedst. Det bliver en prioritet for den nye Kommission.

Lars Barfoed var glad for, at regeringen holder fast i den stramme økonomiske politik på europæisk plan. Han tilføjede, at det ikke var let at tale privat kapital frem – der skal også være nogle attraktive investeringer og forrentning af pengene. Derfor mente han, at man i høj grad ville komme til at diskutere kvaliteten af investeringsprojekterne, og hvordan man kan allokere kapitalen så effektivt, at den søger derhen, hvor investeringerne kan bidrage til noget. Det, der vil betyde mest på sigt, er at sikre europæiske virksomheder gode konkurrencevilkår. Når man sammenligner væksten og produktivitetsudviklingen i EU og i USA, kan man se, hvor langt bagud EU er. Derfor må man begrænse bureaukratiet og omkostningerne for europæiske virksomheder og dermed også styrke det indre marked.

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at det var korrekt, at det også handlede om kvaliteten af de offentlige investeringer, og om, hvorvidt de understøtter private investeringer. Det havde man opholdt sig ved i skiftende vækstaftaleforhandlinger, men også på det konkrete plan var det bærende for innovationsstrategien. Den var i høj grad også inspireret af, hvad der foregår på europæisk plan.

Ministeren havde flere gange peget på, at ligesom Danmark har set på, hvordan man kan understøtte med eksisterende midler, var det fornuftigt at se på, hvad man kan gøre på europæisk plan for bedre at udnytte midlerne i EU-budgettet og instrumenterne under Den Europæiske Investeringsbank. Det var også det, den nye Kommissionsformand havde sagt, da han lagde vægt på, at investeringer, der særlig tilvejebringes, bør være private investeringer.

3. Opfølgning på IMF- og G20-møder i Washington den 9.-11. oktober 2014

- *Information fra Formandskabet og Kommissionen*
Rådsmøde 3338 – bilag 1 (samlenotat side 9)

Økonomi- og indenrigsministeren: Formandskabet og Kommissionen ventes at afrapportere fra G20- og IMF-møderne for økonomi- og finansministre samt centralbankchefer i forbindelse med IMF's årsmøde den 9.-11. oktober.

Det centrale tema på både G20- og IMF-mødet vil være den økonomiske og finansielle udvikling. Den globale økonomiske genopretning fortsætter, men den er ujævnt fordelt og præget af øgede risici for svagere vækst. Det drejer sig bl.a. om de geopolitiske spændinger, aftagende potentiel vækst i både højtudviklede lande og på nye vækstmarkeder samt mulige virkninger på nye vækstmarkeder af den gradvise pengepolitiske normalisering i USA.

Jeg forventer, at fokus især vil være på behovet for gennemførelse af ambitiøse strukturelle reformer til sikring af stærkere og mere holdbar vækst og til håndtering af den høje arbejdsløshed i mange lande. Der vil også være diskussioner om mulighederne for øgede investeringer i flere lande, herunder i infrastruktur, som på kort sigt kan holde hånden under aktiviteten og samtidig styrke vækstpotentialet. Der ventes også fokus på vigtigheden af troværdig implementering af mellemlistede finanspolitiske rammer, og at sådanne rammer bør vedtages i de lande, som endnu ikke har dem.

Endelig forventer jeg, at der i både IMF og G20 vil være skuffelse over den fortsat forsinkede implementering af de IMF-reformer, som man vedtog i 2010, og som især skal styrke lande, der udgør nye vækstmarkeder, og deres repræsentation i IMF. Det er sandsynligt, at man efter årsskiftet skal se på alternative løsninger til gennemførelse af reformerne, hvis ikke USA har ratificeret reformerne inden.

Udg. 4. Forberedelse af DER den 23.-24. oktober 2014

- *Udveksling af synspunkter*

Punktet var udgået.

5. Kreditinstitutters bidrag til afviklingsfonde

– Status

Rådsmøde 3338 – bilag 1 (sammenotat side 13)

Økonomi- og indenrigsministeren: Der skal fastsættes regler for bankers bidrag til de nye afviklingsfonde. Inden for det styrkede banksamarbejde skal der bidrages til en fælles afviklingsfond. Udenfor skal der ifølge BRRD bidrages til nationale fonde. Der sigtes efter ensartede bidrag inden for og uden for banksamarbejdet af hensyn til de lige konkurrencevilkår. Kommissionen udfærdiger reglerne med bistand fra medlemslandenes eksperter. Økofin forventes at drøfte status, men der foreligger endnu ikke et konkret og samlet forslag fra Kommissionen.

Bankerne skal bidrage ud fra deres andel af alle de bidragspligtige bankers samlede passiver. Hver banks bidrag risikostyres dog, så relativt risikable banker betaler mere end mindre risikable banker af samme størrelse. Den konkrete model drøftes fortsat. De mindste banker skal i stedet bidrage med et lavere, fast årligt gebyr. Der forventes en skala med seks trin for de små banker afhængigt af størrelse. 70 pct. af de danske pengeinstitutter (63 af 89) ventes at falde under kategorien små banker.

Vi har særlig interesse i realkreditinstitutternes bidrag. Der blev i afviklingsreglerne fundet en særlig model, hvor realkreditinstitutterne ikke kan pålægges ekstra krav om bail-in-relevant kapital og gæld, men til gengæld heller ikke har adgang til kapitalindskud fra fonden, hvis de bliver nødlidende. De vil imidlertid have mulighed for adgang til likviditet og garantier fra fonden. Vi er i tæt dialog med Kommissionen for at sikre, at realkreditinstitutterne betaler et rimeligt bidrag til fondene, der afspejler disse særlige forhold.

Mette Bock gjorde opmærksom på Finansrådets nye rapport. Af den fremgår det, at intentionerne bag bankunionen nok kan være gode, men det er ikke givet, at timingen for et banksamarbejde er god. Hvilke overvejelser gjorde regeringen sig om tidsplanen for dens ønske om et banksamarbejde?

Lars Barfoed var glad for, at regeringen var meget opmærksom på at give realkreditinstitutterne fornuftige vilkår i forbindelse med afviklingsfonde, men havde man opgivet, at realkreditinstitutter kan blive fuldt omfattet af afviklingsfondenes mekanismer? Var der stadig et valg mellem, at realkreditinstitutter bliver betragtet som værende på lige fod med andre kreditinstitutter, eller er der kun den vej at gå, at de skal betale mindre og ikke er omfattet af alle mekanismer? Fornemmede ministeren, at der var en tilstrækkelig forståelse for realkreditinstitutternes særlige status i det danske kreditsystem?

Den fungerende formand opfattede det således, at Kommissionen i henhold til de delegerede retsakter skal beslutte, hvor meget kreditinstitutterne skal bidrage med til afviklingsfondene. Hvor stor en frihed gav det Kommissionen? Hun var ikke begejstret for de delegerede retsakter, fordi de giver landene meget lidt indflydelse. Havde regeringen i øvrigt besluttet, om Danmark skal være med i bankunionen?

Økonomi- og indenrigsministeren svarede Lars Barfoed, at man diskuterer opfølgningen på BRRD-direktivet. Af direktivet fremgår de vilkår, der vil gælde for danske realkreditinstitutter, nemlig at de ikke har adgang til rekapitalisering. Man havde forhandlet sig til den model, fordi kravene for bail-in ville stille realkreditinstitutterne meget dårligt på grund af deres struktur. Det, man diskuterede nu, var, hvordan det stiller realkreditinstitutterne, når der skal fyldes op i afviklingsfondene. Den danske regering er i tæt dialog med Kommissionen, fordi realkreditinstitutternes bidrag selvfølgelig skal afspejle, at de ikke har adgang til alle faciliteter.

Til den fungerende formand, sagde ministeren, at der ikke var noget nyt at berette om regeringens tidsplan for en stillingtagen til bankunionen. Arbejdet var i fuld gang, mens man i EU drøftede de konkrete vilkår. En stillingtagen måtte bero på analyser og i høj grad også på vilkårene for ikkeeurolandene i en bankunion. Ministeren fremhævede, at Kommissionen fastlægger modellen med risikoprofilen for de større banker, og hvor små banker bidrager med et fast beløb. I sidste ende kan man altid, hvis man har delegeret noget, kalde det tilbage, men Kommissionen fastlægger altså modellen. I de aktuelle drøftelser mente ministeren, det fungerede udmærket – særlig hvis modellen lander rigtigt.

Den fungerende formand spurgte, om realkreditinstitutterne skal være med i en national afviklingsfond. Man ved i Danmark, at risikoen forbundet med realkreditinstitutterne er meget lille, og at de har grobund i et meget solidt system. Hvis Kommissionen kunne bestemme modellen, var det vel ensbetydende med, at Kommissionen også kan bestemme, hvor meget de nationale kreditinstitutter skal betale til afviklingsfondene – uanset om Danmark er med i bankunionen. Var det rigtigt forstået?

Økonomi- og indenrigsministeren bekræftede, at realkreditinstitutterne i henhold til direktivet skal være med til at bidrage til den nationale afviklingsfond, når de er dækket i et eller andet omfang. Ministeren understregede, at realkreditinstitutterne har en interesse i en generel finansiell stabilitet - både hvis de selv skulle komme i problemer og af hensyn til investeringsklimaet. På den måde var det rimeligt nok. Det var rigtigt, at den danske realkreditmodel havde bevist sit værd endnu en gang i en svær tid og med udfordringer på det danske boligmarked. Derfor var den generelle opfattelse, at der er en lav risiko forbundet med den. Det var allerede afklaret i direktivet, at 1 pct. af de dækkede indskud skal være i de nationale afviklingsfonde, men diskussionen med Kommissionen gik på fordelingen af bidragene. På den ene side er realkreditinstitutterne meget store, på den anden side har de meget lav risiko, og for dem gælder det helt særlige vilkår, at de ikke har adgang til alle faciliteter – et faktum, der skal afspejles i bidraget.

Ministeren forklarede, at regeringen bruger meget energi på netop denne dialog, fordi der gælder særlige vilkår, og det kræver lidt ekstra at få skabt forståelse for den særlige danske model, der til gengæld har vist sig at være utrolig anvendelig - også i svære tider.

Lars Barfoed var indforstået med ministerens udtalelser om, at det var besluttet, at realkreditinstitutterne skal være med. Det kunne man sikkert ikke lave om på, men diskussionen var også interessant i forhold til den fungerende formands spørgsmål. Hvorfor er realkreditinstitutterne overhovedet med? De har ikke adgang til bail-in, men til noget garantistillelse og likviditet. Han var enig i, at institutterne har en interesse i, at der overordnet set er finansiell stabilitet i Europa, men mente ministeren, at man kan nå frem til nogle reducerede bidrag, der nogenlunde matcher de begrænsede faciliteter, som realkreditinstitutterne kan trække på?

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at det var regeringens klare opfattelse, at der hele vejen igennem har været interesse i at være omfattet af afviklingsfondene – ikke mindst på grund af spørgsmålet om likviditet. Pludselig kan ting gå stærkt, og derfor fandt han det udmærket for realkreditinstitutter med afviklingsfonde. Han bekræftede, at diskussionen handler om, hvad en rimelig balance er: Hvordan skal det afspejles i realkreditinstitutternes bidrag, at de ikke har adgang til alle faciliteter og i øvrigt er forbundet med en lav risiko. Man må huske, at det er et nulsumsspil i den forstand, at der skal være en afviklingsfond på 1 pct. af de dækkede indskud, og hvis nogen skal betale mindre, skal andre betale mere.

6. Obligatorisk automatisk udveksling af skatteoplysninger

– *Politisk aftale*

KOM (2013) 0348

Rådsmøde 3338 – bilag 1 (samlentat side 18)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 489 (side 1476, senest behandlet i EEU 18/6-13)

Økonomi- og indenrigsministeren: Der er lagt op til en drøftelse og eventuelt en politisk aftale om forslaget til ændring af direktivet om administrativ bistand på skatteområdet.

Forslaget indebærer, at finansielle institutter i alle EU-lande skal indberette oplysninger til skattemyndighederne i deres eget land om konti og afkast heraf til personer og selskaber i andre EU-lande. Disse oplysninger skal automatisk sendes til skattemyndighederne i modtagerens hjemland. Den automatiske informationsudveksling bliver således obligatorisk og samtidig udvidet, idet flere typer indtægter bliver omfattet. Det er også nyt, at reglerne skal omfatte selskaber og ikke kun personer som i dag. Automatisk udveksling af oplysningerne vil sætte skattemyndighederne i EU-landene bedre i stand til at sikre, at værdier placeret i andre EU-lande bliver beskattet efter hjemlandets regler.

Det foreliggende forslag, der er udarbejdet på grundlag af Kommissionens ændringsforslag fra 2013, sikrer en EU-ramme for automatisk udveksling af oplysninger, som er i overensstemmelse med den globale model, som der siden er opnået enighed om.

Landene er godt på vej til enighed om indholdet af forslaget. Drøftelserne forventes primært at handle om ikrafttrædelsesdatoen. Luxembourg og Østrig ønsker, at første informationsudveksling skal ske i 2018 og vedrøre oplysninger om økonomiske forhold i 2017. De øvrige EU-lande har derimod erklæret sig villige til at udveksle første gang i 2017 vedrørende 2016.

7. Energibeskatningsdirektivet

– *Orienterende debat*

KOM (2011) 0169

Rådsmøde 3338 – bilag 3 (supplerende samlenotat)

KOM (2011) 0169 – bilag 2 (henvendelse af 16/11-11 fra Dansk Energi)

KOM (2011) 0169 – svar på spørgsmål 1

EUU alm. del (11) – svar på spørgsmål 46

EU-note (11) – E 35 (opdateret notat af 7/6-12 om 12 forslag til vækst og beskæftigelse)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 211 (side 1392, senest behandlet i EUU 14/6-12)

Økonomi- og indenrigsministeren: På Økofin-mødet skal vi også have en debat om formandskabets kompromisforslag til ændring af EU's energibeskatningsdirektiv. Målet er at få retningslinjer for det videre arbejde. Kommissionens forslag til revision af energibeskatningsdirektivet blev fremsat tilbage i 2011. EU-landene har haft delte meninger, og der har været meget komplicerede forhandlinger i rådsarbejdsgruppen og en debat i Økofin under dansk formandskab i 2012.

Danmark har støttet Kommissionens forslag, som fremmer EU's klima- og energipolitik. Forslaget flugter godt med strukturen i det danske afgiftssystem med både en energiafgift og en CO₂-afgift, og det indebærer højere minimumsafgifter. Det giver simpelthen bedre konkurrencevilkår for danske erhverv.

Danmark har generelt et højt ambitionsniveau m.h.t. EU's regler for energibeskatning. Kompromisforslaget er ikke lige så ambitiøst, som vi kunne ønske. Minimumsniveauet for energibeskatningen er sænket ift. Kommissionens forslag efter ønske fra en stor gruppe lande. Kompromisforslaget indeholder imidlertid fortsat et afgiftssystem, hvor EU's minimumsafgifter har en ny CO₂-afgiftskomponent og en energiafgiftskomponent. Forslaget medfører ikke en forpligtelse til at tilpasse benzin- og dieselaftgifterne til samme niveau.

I lyset af det kan Danmark støtte, at der arbejdes videre med kompromisforslaget, men der ser ikke ud til at være udsigt til enighed foreløbig.

Holger K. Nielsen fandt det glimrende, at regeringen havde lagt en ambitiøs linje på området. Det var vigtigt for at få EU med på vognen i forhold til klimaudfordringer, men der lod til at være gået kludder i det, bl.a. på grund af Polen. Trak andre lande også i den forkerte retning, og kunne ministeren give en redegørelse for forhandlingssituationen p.t.? Hvis formandskabets kompromisforslag vedtages, vil det medføre en væsentlig svækkelse af den danske indsats på klimaområdet – i hvert fald hvad energiskatter angår. Var det korrekt forstået, og hvad ville konsekvenserne være for regeringens CO₂-målsætning?

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at det var vigtigt at holde sig for øje, at der er tale om minimumssatser, og at det ikke har en direkte indflydelse på, hvor meget man kan og vil fra dansk side. Men det stod klart, at Danmark generelt ønsker højere minimumssatser, fordi Danmark generelt har højere afgifter. Det giver bedre konkurrencevilkår. De centrale og østeuropæiske lande var af en anden opfattelse, og der var ikke lagt op til nogen nært forestående enighed på området.

8. Irlands førtidsindfrielse af IMF-lån

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (Økofin) den 14. oktober 2014, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*
Rådsmøde 3338 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

Økonomi- og indenrigsministeren: Irland har udtrykt ønske om at gennemføre en førtidig tilbagebetaling af en del af lånet fra IMF (18,3 mia. euro af i alt 22,5 mia. euro), som indgik i det internationale låneprogram til Irland i 2010. Det ønsker Irland, fordi IMF-lånet har højere rente end de øvrige internationale lån og højere, end Irland aktuelt kan opnå ved at udstede statsobligationer på markedet. Det er et sundt tegn på normalisering af de irske statsfinanser.

Førtidsindfrielse af IMF-lånet kræver accept fra de andre internationale långivere, herunder EU28, som ydede et lån på 22,5 mia. euro, og Danmark, som ydede et bilateralt lån på ca. 3 mia. kr. Også eurolandene og de to øvrige bilaterale långivere - England og Sverige - har ydet lån og skal acceptere IMF-tilbagebetalingen.

Det giver rigtig god mening for Irland at tilbagebetale IMF før tid, da det sparer renteudgifter. Et hurtigt skøn på besparelsen er 2-4 mia. kr. årligt. Tilbagebetalingen øger ikke risikoen for andre långivere, fordi IMF-lånet under alle omstændigheder står over de øvrige lån i prioritetsrækkefølgen. Det vil sige, at de skal tilbagebetales først, hvis Irland ikke kan tilbagebetale alle sine kreditorer.

Irland forventes at finansiere tilbagebetaling med udstedelse af gæld med mindst samme løbetid som IMF-lånets restløbetid. IMF forventes at være involveret i programopfølgningen som hidtil.

Regeringen støtter, at Rådet i forhold til EU28-lånet accepterer førtidsindfrielsen, ligesom vi vil imødekomme Irlands ønske i forhold til vores eget bilaterale lån. Finansudvalget vil blive orienteret herom. Det er selvfølgelig en forudsætning, at alle långivere er enige om at acceptere.

9. Eventuelt

Det var ingen bemærkninger til dette punkt.

10. Siden sidst

Der var ingen bemærkninger til dette punkt.

Mødet sluttede kl. 8.15.